

Boros versek válogatás

Tartalom

Boros versek válogatás.....	1
Petőfi Sándor: Meredek a pincegádor	1
Petőfi Sándor: A borozó	1
József Attila: Himnusz a borhoz	2
Babits Mihály: Szüret előtt	2
Babits Mihály: Őszi pincézés 1	3
Ady Endre: Szüret	3
Vörösmarty Mihály: Fóti dal (részlet)	4
Szabó T. Anna: A VALLOMÁS BORA	5

Petőfi Sándor: Meredek a pincegádor

Meredek a pincegádor,
Nehéz teher az a mámor.
Hazafelé mendegéltem,
Terhe alatt összedőltem -
Összedőltem!

Elnyúltam a föld színére,
Megeredt az orrom vére.
Ha ott téglá nem lett volna:
Orrom vére nem folyt volna -
Nem folyt volna!

Nem járnék én a pincébe
Jó időbe', rossz időbe'...
De tehetek is én arról,
Hogy oly igen jó az a bor -
Jó az a bor!

Petőfi Sándor: A borozó

Gondüző borocská mellett
Vígán illan életem;
Gondüző borocská mellett,
Sors, hatalmad nevetem.

És mit ámultok? ha mondom,
Hogy csak a bor istene,
Akit én imádok, aki
E kebelnek mindene.

És a bor vidám hevében
Fütyentek rád, zord világ!
Szívemet hol annyi kínnak
Skorpiói szaggaták.

Bor tanítja húrjaimra
Csalni nyájas éneket;
Bor tanítja elfeledni,
Csalfa lányok, titeket.

Egykor majd borocska mellől
A halál ha úzni jó:
Még egy korty - s nevetve dülök
Jégöledbe, temető!

József Attila: Himnusz a borhoz

Bor, te dús örömelixír,
Bor, te táltos rőt pogány,
Csók az Élet ajakán,
Kedvesemnek várva vitt hír.

Vérem forrjon véled össze,
Bor, te férfikor teje,
Mindeneknek elseje,
Torkom érced hadd fürössze.

Bor, te ünnep ékes gyolcsa,
Május hímes köntöse,
Víg tüzek víg kürtöse,
Őserők tűz-istenkorcsa.

Bor, ma téged megrabollak,
Mellem érted döng s tüzel,
Bor, téged vasárnapollak.

Bor, ó égjünk, égjünk együtt el!

Babits Mihály: Szüret előtt

Sötétzöld színű és tömött a tő,
egy-egy vörös levéllel néha tarka;
édesen lankad, érve csüggedő,
kékes fürtjével a nemes kadarka.

Oly mézes-forró s drágán töppedő,
mint szenvedélyes szerető vad ajka; –
s várakozásban ég a hegytető,
s mosolyog a Nap, a lángtejü dajka.

Várakozásban ég a hegytető,
benn a présházban locsolják a kádat –
ó méla napfény, lankadt dajkaság!

Méla Halál, te nagy Szüretelő,
jöjj, hozd a kést, puttonnyal kösd a hátad,
és halkán nyisd a Pince ajtaját!

Babits Mihály: Őszi pincézés 1

A nap ocsúja most csorog,
piros levél a venyigén,
a présház felé megyek én,
a nagy kulcs zajjal megforog.

Csendes a tanya, nincs dolog.
Szunnyad a must a csömögén,
s a pince tikkadt melegén
pihennek boldog óborok.

A sárga murci bugyborog,
ébred a must a csömögén,
mint Lélek a holt váz felett.

Oh pinceszáj, illatos kriptá!
Így leng e bús présház felett
a Feltámadás drága titka.

Ady Endre: Szüret

A lombhulláskor vigaszunkra
Eljön a víg szüret megint,
Lesz már, ami fölmelegítsen,
Ha kissé hűsebb szél legyint.
A szőlőskertek vígan vannak,
Aki most búsul, mind bohó,
Egy jelszavunk legyen szüretkor:
A dáridó, a dáridó.

A világ kezd már szörnyen kopni,
Megavult, ócska, szintelen,
Borzasztó sok az ember gondja,
A bánat is töméntelen.
Könnyítsünk hát bús sziveinken,
Lobbanjon fel a régi láng,
Álljon elő egy pillanatra

A régi, boldog, jó világ!

Hajh! régen, amikor Tokajnak
Nektárt adott a vesszeje,
Hányszor borult égi mámorba
Az ember gondterhelt feje.
A durranó, hangos mozsártól
Visszhangzottak a völgy- s hegyek,
Jó bort ivott a magyar ember,
Nem holmi vinkót, rossz levet.

Most a homok táplál bennünket,
De azért jó a drága nedv,
Ki nagy szükségben meg nem issza,
Az - Istenemre - nagy balek.
A gondot csak a bor gyógyítja
És erre a szüret mi jó!
Szüreteljünk hát víg kedéllyel:
Éljen a jókedv, dáridó!!

Vörösmarty Mihály: Fóti dal (részlet)

Fölfelé megy borban a gyöngy;
Jól teszi.
Tőle senki e jogát el
Nem veszi.
Törjön is mind ég felé az
Ami gyöngy;
Hadd maradjon gyáva földön
A göröngy.

Testet éleszt és táplál a
Lakoma,
De ami a lelket adja,
Az bora.
Lélek és bor két atyafi
Gyermekek;
Hol van a hal, mely dicső volt
És remek?

Víg pohár közt édesebb a
Szerelem.
Ami benne keserű van,
Elnyelem.
Hejh galambom, szőke bimbóm,
Mit nevetsz?
Áldjon meg a három isten,
Ha szeretsz.

Érted csillog e pohár bor,
Érted vív,
Tele tűzzel, tele lánggal,
Mint e szív;
Volna szívem, felszökелne
Mint a kút,
Venni tőled vagy szerelmet,
Vagy bucsút.

Hejh barátom, honfi társam,
Bort igyál.
Víg, komor, vagy csüggeteg vagy,
Csak igyál.
Borban a gond megbetegszik,
Él a kedv.
Nincs a földön gyógyerőre
Több ily nedv.

Szabó T. Anna: A VALLOMÁS BORA

A keringőről érdemes beszélni.
Ahogy a vérrel cirkulál a bor.
Körülcirógat belülről. Megélni,
hogy áramlása ízeket sodor.

Lüktető alkonyt, földszagú esőket,
madárdalt, fűszert, délszaki szelet,
ahol a fűbe egymásra ledőlnek
a nyártól részeg vad szerelmesek.

A szenvedélyről érdemes beszélni:
körükerít a mámoros zene.
Forró forgásban alakot cserélni,
ahogy dobog a merlot üteme.

Megvillogtatja sorra minden ízét,
és átfénylik a fáradt ereken...
Erősíti a megfontoltak szívét,
hogy kimondhassák végre: „Szeretem.”